

Forfatter: Brorson, Hans Adolph

Titel: Den onde leve-maade

Citation: Brorson, Hans Adolph: "Den onde leve-maade", i Brorson, Hans Adolph: *Troens rare Klenodie, 3.-7. del, samt 2 tillæg. - 1953, 1951-56, s. 93*. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-brorson02val-shoot-workid75590.pdf> (tilgået 12. juni 2021)

Anvendt udgave: Troens rare Klenodie, 3.-7. del, samt 2 tillæg. - 1953

Nr. 165.

☒ Mel. Guds godhed ville vi prise.

☒ Den onde leve-maade,
Den kiødets gamle stiel,
Om himlen og Guds naade
At bæere ingen tviil,
Og dog foruden aand
Og kraft og lys saa sikker
At gaae i satans strikker,
Har taget overhaand.

☒ 2. Hver følger kun sin vane,
Som hand har vant sig til,
Den gamle Adams bane
Saa nødig slippes vil,
Vil nogen vise vey,
Det med fortred kun høres,
Om end undskyldning gøres,
Betyder det dog ney.

☒ 3. Man taler om de gamles
Maneer at vandre frem,
Man ønsker alt at samles
I døden kun med dem,
Den ene synder paa
Den anden sig beraaber,
Naar disse himlen haaber,
Vil jeg den og vel faae.

* * * 94

☒ 4. O kiere siel, som vanker
I verdens mørke om,
Og har saa ringe tanker
Om HErrens strenge dom,
O! tænk dig om engang,
Og for Guds død og smerte,
Leg denne sag paa hierte,
At evighed er lang.

☒ 5. Hvor skal jeg, vil du sige,
Den rette vey forstaae?
De lærde selv jo krige,
Og mod hverandre gaae,
Een spender buen hart
Om Christi kors at bæere,
En anden veed at lære
En mildre leve-art.

☒ 6. O siel! du ey est bunden
Til nogens mund og pen,
Men selv randsag i grunden
Den vey, hvor du gaaer hen,
I Jesu fodspor maa
Dit liv og vandring være,
Saa lyder Jesu lære,
Med hannem skal du gaae.

☒ 7. Her skal dit sind forandres
I bøn og kamp og striid,
Og anderledes vandres
End hid til denne tiid.

* * * 95

✠ Din JEsu leve-art
Guds ord jo ikke dølgjer,
Saa lær, at du ham følger
Oprigtig, frisk og snart.

✠ 8. See nu, hvor heel ulige
Hans levnet er med dit,
Du vil til ære stige,
I synden glædes frit,
I pragt og riigdom boe,
Hand flydde verdens ære,
Hand vilde fattig være,
Hand græd naar andre loe.

✠ 9. Den vey i synd at glædes,
Den satans egen stie,
Den vey skal ret begrædes,
Hver stund man gik deri,
Det sorte helved-trav,
Som verden lystig render,
Og sig i pølen ender,
Den vey skal skaffes af.

✠ 10. Far vel med dine gange,
Du vellyst-fulde vey!
Lad andre paa dig prange,
Jeg siger evig ney,
Din ende er for haard,
Jeg lystes ey at trine
Paa roser til den pine,
Som ingen ende faaer.

* * * 96

✠ 11. Far vel du brede stræde,
Du seer mig aldrig meer,
Bort syndig selskabs glæde,
Som i din jammer leer,
Du est mig alt for leed,
Lad andre tænke andet,
Jeg kalder dig forbandet,
Saa stor du est og bred.

✠ 12. Dig, rette vey! jeg ynder,
Som gaaer til himlens land,
Paa dig jeg nu begynder
At trine, hvad jeg kand,
At dræbe kiød og blod,
Og verdens lyst forsage;
Og har det skiønt sin plage,
Saa er dog enden god.

✠ 13. Velan I fromme hierter!
Jeg følger eders trop
Igiennem mange smerter
Til himlens glæde op,
Lad møde hvad der maa,
Det har slet ingen fare,
Naar vi den ondes snare
Kun ret forbi kand gaae.

✠ 14. O JEsu! see hvor farlig
Er vores vandrings færd,
Hielp, at vi færdes varlig,
Og vær os altid nær,

Viis os, hvordan vi skal
I dine fodspor ile,
Saa kand vi snart os hvile
I himlens brude-sal.

* * * 97

✕ Nr. 166.

✕ Paa sin egen Melodie.

✕ Den snevre vey er bred nok til Guds rige,
Naar man gaaer sagte, lige, stille fort,
At hvert et trin forsigtig bliver giort,
Naar man har lært hen op at stige,
Saa er den vey og bred nok til Guds rige.

✕ 2. Vor HErres vey er fuld af lifligheder,
Naar man den har i troen rigtig kiendt,
At hiertet er til veyen trøstig vendt,
Naar man sig dertil ret bereder,
Saa er vor vey og fuld af lifligheder.

✕ 3. Hvor kand en biørn som lammet taalig være,
Den vilde ulv vil nødig lukkes ind,
Hvor kand vort kiød faae lyst til aandens sind,

* * * 98

✕ Og himlens rette fodspor lære,
Hvor kand en biørn som lammet taalig være.

✕ 4. Du maa først aand af aand ved ordet fødes,
Saa kandst du gaae den snevre livets gang,
Men ellers er din vey forgieves trang,
Dit falske sind det først maa dødes,
Du maa først aand af aand ved ordet fødes.

✕ 5. Hvo fødselen af Christo først erlanger,
Hand følger og sin HErre trolig med,
Hand lider først hans skændsel og fortræd,
Før hand med ham i lyset pranger,
Hand fødselen af Christo først erlanger.

✕ 6. Hand bliver med ham i hans død begravet,
I graven bliver til en tiid forvart,
Staaer op, og holder saa sin himmelfart,

* * * 99

✕ Faaer aanden, som er fæstegaven,
Naar hand er først i døden med begravet.

✕ 7. Den aand, som Christum drev, hans christne driver,
Den samme aand har altid samme skik,
De faae at gaae den samme vey hand gik,
Vel den, som det i hiertet skriver:
Den aand, som Christum drev, hans christne driver.

✕ 8. Og skal man skiønt i skarpe torne trine,
Det stød og sting kun ind i hælen gaaer,
Er lideligt, gjør ingen hierte-saar,
Naar man er taalig i sin pine,
Om man end fik i helved-frygt at trine.

✕ 9. Det lette aag kand ey for haardt besvære,
Det onde sind kun derved trykkes ned,
Det tvinger kun din egenkærlighed,

Naar man forstaaer det ret at bære,
Det lette aag kand ey for haardt besvære.

✠ 10. Det lette aag kand lette vore sinde,
At hiertet sig til Gud oprette kand,
Og aanden ret faae luft i saadan stand,
At man Guds kierlighed kand finde,
Det lette aag kand lette vore sinde.

✠ 11. Hielp JEsu! dig at følge allevegne,
Du seer, jeg gaaer endnu saa skrøbelig,
O! drag mig, at jeg frisk kand følge dig,
Saa skal mig sødhed nok begegne,
Hielp JEsu! dig at følge allevegne.

* * *